

Het 8e chakra

Ook verscheen van Jude Currivan bij Uitgeverij Ankh-Hermes:
The Wave

Jude Currivan

Het 8e chakra

De transformerende kracht van het
universele hart

Uitgeverij Ankh-Hermes bv – Deventer

Oorspronkelijke titel: *The 8th Chakra – What it is and how it can transform your life*, uitgegeven door Hay House, Londen, Groot-Brittannië

Vertaling: Gerard Grasman

CIP-gegevens

ISBN: 978 90 202 0078 2

NUR: 720

Trefwoord: nieuwe wetenschap

© 2006 Jude Currivan

© 2008 Nederlandse vertaling Uitgeverij Ankh-Hermes bv, Deventer

Uit deze uitgave mag uitsluitend iets verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, opnamen, of op welke andere wijze ook, hetzij chemisch, elektronisch of mechanisch, na voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Any part of this book may only be reproduced, stored in a retrieval system and/or transmitted in any form, by print, photoprint, microfilm, recording, or other means, chemical, electronic or mechanical, with the written permission of the publisher.

Inhoud

Dankwoord 7

Inleiding 9

DEEL I: Begrijpen

- 1 Het kosmisch hologram 16
- 2 De harmonie in de schepping 30
 - 3 Geloven is zien 45
- 4 Kosmische principes 59

DEEL II: Voelen

- 5 De kosmische harmonie belichamen 76
 - 6 Uitademen ... 92
 - 7 De levende aarde 102
 - 8 Kosmische golven 119

DEEL III: Zijn

- 9 Heling van de ziel vanuit het hartcentrum 136
- 10 De reis van de zielenheld 160
 - 11 Comm-unie 175
 - 12 Her-inneren 188
 - 13 HoME 202
- Afstemming 1 – Ademoefeningen 204
- Afstemming 2 – Een persoonlijke chakrameditatie 206
- Afstemming 3 – Meditatie op het universele hart en het aardsterchakra 208
- Literatuur 211
- Register 213

De spirituele tradities van de indianen, de oorspronkelijke bewoners van Amerika, leren dat we allemaal aan elkaar verwant zijn: mensen, dieren, bomen en alle domeinen van de levende aarde en de kosmos.

Het 8e chakra is met de onvoorwaardelijke liefde van het universele hart opgedragen aan al onze verwantschappen.

Dankwoord

Mijn lieve moeder zei vaak glimlachend dat ik met iederéén zou praten. Vanaf mijn vierde jaar heb ik gesproken met – en, wat belangrijker was, geleerd van – niet alleen de mensen van wie ik hield en met wie ik lachte, hilde en ruziede, maar ook met dieren, natuurwezens (elementalen), deva's, engelen, geesten, verwerklijkte meesters, oude goden en kosmische gidsen.

Ik eer hen allemaal als metgezellen op ons aller reis, en ik dank hen vol liefde, ongeacht om welke reden of op welke manier we een deel van onze reis gezamenlijk hebben afgelegd, gedurende een ogenblik, een seizoen of een eeuwigheid.

Bij het schrijven van *Het 8e chakra* gaan mijn liefde en dank vooral uit naar:

Mijn lieve vriendin Jeannie Kar, een waarachtige zielenheldin.

Mijn beminde echtgenoot, Tony: woorden schieten tekort voor zijn nooit verflauwende liefde en steun.

En Thoth, mijn mentor en gids, die vanaf het eerste begin met mij is geweest.

Inleiding

Het is, nu ik begin te schrijven, vandaag de drieëntwintigste december. Op deze winterzonnenuwende is de zon eens te meer begonnen aan zijn jaarlijkse spiraal vanuit de duisternis naar het licht. Sinds mensenheugenis begroette deze dag traditioneel de geboorte van de archetypische zonne- of zielenheld (*soular hero*), die onder vele namen bekend was en wiens uiterlijke queeste en innerlijke reis naar heelheid in talloze mythen, sagen en spirituele leringen zijn beschreven.

Het is nooit de bedoeling geweest de zielenheld te vereren; veeleer was hij een rolmodel dat navolging verdiende, want ieder van ons draagt dit goddelijke potentieel in zijn innerlijk mee. Toch werd de stem van de grootste van alle zielenhelden tweeduizend jaar lang niet gehoord. In Johannes 14:12 zegt Jezus: ‘De werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze.’

Hij had het over *ons*. Eerst heeft de geïnstitutionaliseerde religie echter geprobeerd ons te overtuigen van onze onwaardigheid; daarna trachtte de wetenschap ons ervan te doordringen dat uitsluitend de stoffelijke wereld de werkelijkheid was.

Er begint zich echter een nieuwe visie op de kosmos af te tekenen – een visie die wetenschap en spirituele wijsheid met elkaar verzoent, en wel op een manier die dieper gaat en ons persoonlijk mondiger maakt dan ooit. Zij presenteert ons niet alleen antwoorden op vragen over *hoe* de kosmos is zoals hij is, maar biedt ons ook de gelegenheid om te begrijpen *waarom*.

Dit nieuwe inzicht heeft verre gaande implicaties voor ieder van ons. Het onthult ons een holografisch en bewust universum, waarin alles met alles samenhangt, een kosmos waarin bewustzijn het absolute primaat heeft. Hieruit volgt dat wij zowel scheppers als medescheppers zijn.

Het hoogste doel van ons bestaan hier, in dit belangrijke tijdsgewricht, is dat we ons hiervan weer bewust worden en ons daardoor gaan herinneren wie wij *in werkelijkheid* zijn. Wij zijn nu in staat de toegang te vinden tot pas ontdekte kosmische energieën die ons persoonlijk zelfbesef kunnen transformeren. Ze openen ons de ogen en stellen ons in staat om oude patronen en beperkingen te helen en los te laten. Door deze zelfbevrijding kunnen wij het hogere doel van onze ziel volledig belichamen en bewust participeren in het creëren van een nieuw kosmisch tijdperk – een tijdperk waarin ieder van ons

de kans heeft om zijn of haar innerlijke potentie van de zielenheld te verwerkelijken.

Het achtste chakra

De oudste spirituele tradities gingen ervan uit dat het ego-bewustzijn van de mens doorkomt via zeven energiekolken die zij *chakra's* ('wielen') noemden. De afgelopen jaren heeft deze oude wijsheid ook in het Westen meer bekendheid en erkenning gekregen.

Collectief weten we echter diep in ons hart dat ons persoonlijke energie-lichaam met slechts zeven chakra's onvolledig is. Dit blijkt onder meer uit de kosmische resonans die door de dertien tonen van de volledige chromatische toonladder wordt belichaamd, en uit de acht tonen van de diatonische toonladder. Als we de eerste zeven tonen van de diatonische toonladder zingen (do, re, mi, fa, sol, la en ti), hebben we het onmiskenbare gevoel dat er iets aan ontbreekt.

Zo is het precies. Het is de achtste noot die het octaaf completeert; en het is het achtste chakra dat het octaaf van ons persoonlijk bewustzijn completeert. Dit achtste chakra is tevens de energiepoort naar hoger bewustzijn, hogere leiding en zielsinzicht in het doel van ons bestaan.

Eenheidsbesef of Al-één-bewustzijn

Het achtste chakra is het eerste transpersoonlijke chakra van eenheidsbesef. Eenheidsbesef is het Al-één-bewustzijn, het intuïtief weten dat wij allemaal deel uitmaken van het Grote Geheel dat we nu in onze menselijke gestalt kunnen belichamen. Als we de toegang tot dit verhoogde bewustzijn hebben gevonden, zullen we in staat zijn om aan de beperkingen van onze menselijke perceptie te ontstijgen en ons te her-inneren* dat wij niet *alleen* zijn, maar uiteindelijk *Al-één*. Dit stelt ons in staat om in onszelf de holografische natuur van de kosmos te verwerkelijken, de Ene die zich via de vrijwel oneindige verscheidenheid van het vele tot expressie brengt.

* De auteur gebruikt hier het woord *re-member* om een tweeledige betekenis tot uitdrukking te brengen: *remember* betekent uiteraard 'zich herinneren'; *member* betekent zoveel als 'ledemaat', zodat *re-member* de betekenis krijgt van het 'weer aaneenzetten van ledematen'. Met andere woorden, we moeten weer 'heel' worden, door ons te 'her-inneren' wie wij in werkelijkheid zijn. Om iets van deze fraaie woordspeling te behouden, is in deze vertaling de term 'her-inneren' gehanteerd, waarmee wordt bedoeld dat we ons weer de versplinterde delen van onze psyche te binnen moeten brengen. (Vert.)

Duizenden jaren lang hebben wij de polariteit van licht en donker in heel haar rijkdom van expressie ervaren. Dit is voor ons het moment om zelf bewust verantwoordelijkheid te nemen voor onze bestemming en weer het transpersoonlijk bewustzijn te gaan belichamen dat ons de weg terug wijst naar de eenheid die boven alle polariteit verheven is. Dit is de uiteindelijke bestemming van de zielenheld. (Zie voor het verschil tussen dualiteit en polariteit hoofdstuk 4.)

Dit boek helpt je om de toegang tot deze transpersoonlijke energieën te vinden, teneinde je inzicht te verdiepen en een begin te maken met een zich op het zielsniveau voltrekkend heelwordingsproces met je hart als centrum. Het maakt duidelijk hoe we alles wat we *in werkelijkheid* zijn kunnen leren ervaren via onze geest, onze emoties en ons lichaam, en hoe we weer een hechte relatie kunnen opbouwen met onszelf, heel onze menselijke familie, Gaia (de levende aarde) en de rest van de kosmos.

Ieder van ons volgt een unieke route naar een eindbestemming die we allemaal met elkaar gemeen hebben. Dit boek wil een gids zijn voor de zielenheld in ieder van ons, zodat we onze eigen weg naar voren kunnen kiezen.

Het grote her-inneren

Iedere reis begint met een eerste stap, zoals we vaak pas achteraf beseffen. De eerste stap van mijn eigen reis naar het achtste chakra is, zoals geldt voor ieder van ons, al eeuwigheden geleden gezet. Ik werd me echter pas bewust van de weg die ik volgde toen ik, letterlijk vanuit het niets, begin mei 1998 een spirituele boodschap doorkreeg. Hoewel ik al sinds mijn vroegste jeugd spirituele leiding van dien aard heb mogen ontvangen, was deze boodschap uitzonderlijk helder. Ze ontsloot een pad dat voor mij een grotere opgave was dan iedere weg die ik ooit heb bewandeld, want het verlangde van mij niet alleen dat ik me zou herinneren wie ik *in werkelijkheid* ben – niet alleen de Jude die ik meende te kennen – maar ook dat ik me alle aspecten van mijn versplinterde psyche zou toe-eigenen om weer heel te worden.

Op mijn reis van de illusie van alleen-zijn naar het *weten* dat we allemaal één zijn begon ik mij niet alleen mijn persoonsgebonden bewustzijn te herinneren, maar ook hogere niveaus van archetypisch en kosmisch bewustzijn. Deze reis heeft mij over de hele wereld gevoerd en wordt uit de doeken gedaan in een volgend boek. Ze stelde mij open voor de realiteiten van het achtste chakra en het hogere bewustzijn dat ons individuele én collectieve erfgoed en onze kosmische bestemming is. Dit is het bewustzijn dat ik via dit boek met je wil delen.

Waarom juist nu?

In het holografisch universum hangt alles bewust en op zinvolle manier met alles samen. Niets is toevallig!

Wij hebben individueel én collectief een oeroude route naar dit moment in de tijd gevolgd. Gedurende deze reis hebben wij, als geestelijke wezens die ervaring opdeden in de wereld van de stof, alle aspecten van wat het betekent mens te zijn verkend.

Of misschien toch niet?

Tallose profetieën – vanaf die van de oude Maya tot die van eigentijdse mystici en de oudste nog in traditioneel stamverband levende volken – leren dat wij in een tijd van transformatie leven. De Maya-kalender eindigt bij de winterzonnepunt van 2012, een datum die zij als de culminatie van tallose bewustzijnscycli beschouwden, en als het moment waarop er zich in ons collectief bewustzijn een omslag zal voltrekken.

Als mij tijdens mijn eigen reis naar dit punt iets is duidelijk geworden, is het wel dat dit omslagpunt het moment is waarop wij een begin maken met het belichamen van onze spirituele heelheid in onze menselijke ervaring.

De levende aarde is onze wieg geweest en blijft ons thuis. Voor ons is echter de tijd gekomen om op te groeien.

Ons thuis is ons HoME

Dit boek bestaat uit drie delen, als een afspiegeling van de drievuldige aard van alle initiatie-ervaringen. Tevens heeft het dertien hoofdstukken, omdat de innerlijke reis naar spirituele heelheid traditioneel tot expressie werd gebracht in het getal Twaalf rond Een, culminerend in Dertien. De route loopt als volgt.

Deel I, dat de eerste vier hoofdstukken omvat, zet in eenvoudige termen uiteen hoe de geavanceerde wetenschap bezig is zich te verzoenen met de spirituele traditie om tot een universeel model van kosmisch bewustzijn te komen. Het verklaart ook wat dit voor ieder van ons betekent.

Deel II – de hoofdstukken 5 tot en met 8 – verkent wie wij *in werkelijkheid* zijn. Het maakt duidelijk dat we ieder een microkosmos zijn, deel uitmakend van een immense holografische kosmos, en laat zien hoe we een begin kunnen maken met het belichamen van de kosmische harmonie.

Deel III – de hoofdstukken 9 tot en met 13 – beschrijft op een praktische en

Inleiding

krachtige manier de stappen naar zelfverwerkelijking: de wijze waarop we de luisterrijke volheid van onze spirituele natuur gaan belichamen en haar in elk aspect van ons leven tot expressie kunnen brengen.

Dit boek is in essentie een wekroep, om je te helpen her-inneren wie je *in werkelijkheid* bent. We hebben zelf verkozen om op dit gewichtige moment in de geschiedenis van de mensheid hier te zijn, waarmee we onszelf in de gelegenheid hebben gesteld om de hoogste bestemming van onze ziel te verwerkelijken: de terugkeer naar ons aller *HoME*, om deel te nemen aan de co-creatie van *Heaven on Mother Earth*.

* * * *

We nemen nu kennis van de context van onze reis via een korte rondleiding door het holografisch universum.

DEEL I
Begrijpen

1

Het kosmisch hologram

Moderne astronomen zijn tot het inzicht gekomen dat het universum in het oerbegin van ruimtetijd in een welhaast onvoorstelbare mate van ordening is ontstaan, opdat de ‘pijl van de tijd’ aan zijn vlucht kon beginnen. Ook weten zij inmiddels dat de beginvoorwaarden waaronder het universum werd geboren een ultieme mate van onderlinge fijnafstemming vertoonden, die het ontstaan van leven mogelijk maakten. Zij weten nu ook dat er vele dimensies nodig zijn om de natuurwetten waaraan de stoffelijke wereld gehoorzaamt mogelijk te maken. En wellicht het meest diepzinnige inzicht van allemaal: de overtuiging wint veld dat het universum en alles wat er deel van uitmaakt vermoedelijk de projectie is van een kosmisch hologram.

Ook onderzoekers die zich bezighouden met het doorgronden van een verscheidenheid van complexe systemen – van biologische organismen tot weerpatronen en menselijke conflicten – vinden nu bewijzen van datzelfde holografische principe dat achter de dingen schuilgaat.

Het ziet ernaar uit dat inzicht in de aard van het kosmisch hologram de sleutel is tot het doorgronden van het universum. Maar wat is precies een hologram en hoe wordt het gecreëerd?

Het hologram

Een hologram ontstaat als een bundel van coherent licht – zoals dat van een laser – in tweeën wordt gesplitst, waarbij de ene straal wordt weerkaatst door een object, en de tweede straal dusdanig wordt gericht dat deze interfereert met het weerkaatste licht van de eerste straal. Het hieruit resulterende golfpatroon wordt vastgelegd op film. Als er nu licht door de tweedimensionale film schijnt, ontstaat er een driedimensionale projectie – een hologram – van het object.

Tegenwoordig kunnen we op iedere creditcard een hologram zien – een klein holografisch beeld dat tot leven komt als er licht op schijnt.

Een van de belangrijkste aspecten van het holografisch principe is dat elk deel van zo'n driedimensionale projectie het volledige object weergeeft. Als een holografische projectie wordt opgesplitst in miljoenen fragmenten, zal elk fragment een klein maar volledig beeld van het geheel tonen.

Volgens de wiskunde die het hologram beschrijft, laat *elk* fysisch patroon zich transformeren tot golfvormen, die zich – in omgekeerde richting – weer tot de oorspronkelijke vorm laten transformeren. Ook de analytische instrumenten die recentelijk voor het beschrijven van zowel natuurlijke als door de mens gecreëerde complexe systemen zijn ontwikkeld, laten zich holografisch transformeren. Ze hebben verborgen geometrische patronen aan het licht gebracht die 'fractals' worden genoemd. Hun onderlinge relaties zijn de inherente werkelijkheid vanwaaruit de gevarieerde wereld van de vorm zich manifesteert. Hun harmonische natuur komt tot uiting in zowel hun gelijkvormigheid als hun schaalonveranderlijkheid, zodat inherente patronen altijd identiek blijven, ongeacht of ze worden vergroot of verkleind.

De beschrijving van de kosmos in holografische termen is betrekkelijk nieuw in de wetenschap, hoewel de idee al duizenden jaren oud is. De leer 'zo boven, zo beneden', toegeschreven aan de archetypische brenger van wijsheid die de oude Egyptenaren kenden als Thoth, beschrijft in feite de Ene, die manifest is in de verscheidenheid van het vele en door de totaliteit van de macrokosmos wordt belichaamd. Het is een volmaakte afspiegeling van de realiteit van het hologram.

Kosmisch bewustzijn

De wetenschap begint ook de millennia-oude inzichten te herontdekken die leren dat het manifeste universum door een allesdoordringend kosmisch bewustzijn wordt geschapen en in stand gehouden. In dit wereldbeeld is bewustzijn niet alleen tegenwoordig op alle bestaansniveaus – het is het *zijnde* zelf. Het transcendeert en doordringt heel de ruimtetijd.

Tot voor kort probeerde de wetenschap te begrijpen *hoe* het universum is zoals het is; zij liet de vraag naar het *waarom* ervan over aan de filosofen. Nu het echter onvermijdelijk is geworden om in het zich thans aftekenende wereldbeeld plaats in te ruimen voor bewustzijn, kan de grote vraag naar het *waarom* niet meer buiten de beschouwing van de grotere werkelijkheden van de kosmos worden gelaten.

Mijn eerdere boek, *The Wave. Kosmos in beweging*, verkent de wijze waarop geavanceerde wetenschap en het jongste bewustzijnonderzoek spiritualiteit

en wetenschap met elkaar verzoenen. In het onderhavige boek beginnen we aan onze reis om te doorgronden wie wij *in werkelijkheid* zijn, vanuit het perspectief dat bewustzijn inderdaad primair is en daadwerkelijk de talloze effecten teweegbrengt die wij de stoffelijke wereld noemen.

Alle energieën en vormen van materie waaruit de stoffelijke wereld bestaat zijn vanaf het eerste begin van de kosmos voorhanden geweest en ze zullen dat blijven tot aan het einde ervan. Hun enorme verscheidenheid van vormen vloeit voort uit verborgen, inherent-harmonische patronen. Overal in de natuur blijft bewustzijn medescheppend actief, via de alchemistische transmutaties die wij ‘leven’ noemen. Bewustzijn brengt zichzelf overal tot expressie als energie; en energie manifesteert zich in de vorm van golven. Zo gezien wordt het kosmisch hologram van de stoffelijke wereld van moment tot moment uit de interferentiepatronen van energiegolven geschapen.

Als we willen begrijpen hoe het universum op verbluffend nauwkeurige manier is opgezet om de verkenning van bewustzijn mogelijk te maken, zullen we ons in zijn fundamentele energetische principes moeten verdiepen.

Daartoe moeten we ons in gedachten zo’n 13,7 miljard jaar terug verplaatsen in de tijd, naar het geboortemoment van het universum.

Licht en geluid

De oerknaltheorie waarvan kosmologen zich bedienen om het ontstaan van de stoffelijke wereld te beschrijven, laat zien dat er aan de geboorte van het universum geen oerknal te pas is gekomen.

Het universum ontstond uit een nagenoeg onvoorstelbaar minuscuul begin en dijde daarna uit als een onberispelijk geordende golf van ruimte en tijd. Het was eerder een kosmische uitademing dan een explosie.

De Vedische traditie van het oude India, de Chinese taoïsten en de auteurs van de Bijbel gingen er allemaal van uit dat het universum door een oergeluid in het bestaan werd ‘gezongen’: het Woord van de schepping. In India kent men de stoffelijke manifestatie van deze kosmische vibratie als de zaadlettergreep *OM*. In het oude China werd de grondtoon van de keizerlijke muziek *huang tsjung* genoemd: de toon van de ‘gele klok’ die beschouwd werd als het hoorbare equivalent van de goddelijke klank.

De oude culturen waren ook bekend met de inherente rol van het licht – het zichtbare deel van het spectrum van elektromagnetische energieën – in de manifestatie van stoffelijke vormen. Dit beeld wordt wellicht het beste opgevoerd door de bijbelse uitspraak: ‘Er zij licht’. Op een diepzinnige manier lopen deze metafysische inzichten van de oude culturen vooruit op de modernste kosmologische visie.

Ruimte en tijd

In de spreektaal worden ruimte en tijd als gescheiden van elkaar behandeld, hoewel ze dat in werkelijkheid niet zijn. Het weefsel van ons uitdijende universum wordt door het licht – en met de snelheid van het licht – geweven in het vierdimensionale continuüm dat kosmologen ‘ruimtetijd’ noemen.

Zoals gezegd weten de kosmologen van nu dat ruimtetijd in het begin van het universum werd gekenmerkt door een onvoorstelbare graad van ordening. Dit is cruciaal, want ordening zal – in ongeacht welk systeem – altijd neigen naar wanorde, zoals iedere moeder met kinderen uit ervaring weet. De initiële ordening van ruimtetijd kon dus maar in één richting evolueren: naar meer wanorde. Dit is de factor die, zo geloven kosmologen, het mogelijk maakt dat de universele tijd, voorgesteld door een ‘tijdpijl’, steeds één richting volgt.

De graad van wanorde of ‘entropie’ in een systeem is echter tevens een graadmeter voor de in dat systeem aanwezige informatie. Dit komt doordat het entropieniveau gelijk is aan het aantal beschikbare toestanden die de fundamentele bestanddelen van dat systeem kunnen belichamen. Hoe groter het aantal mogelijke toestanden, des te meer informatie. Anders gezegd, sinds de geboorte van het universum, bijna veertien miljard jaar geleden, werd de stoffelijke wereld, naarmate het totale entropieniveau onstuitbaar steeg, in staat gesteld om steeds meer informatie en bewustheid te belichamen.

Realiteit en relativiteit

Ruimtetijd is echter in geen geval een absolute en passieve achtergrond van het universum. Ze is relatief ten opzichte van de positie van de waarnemer en bovendien dynamisch, afgemeten aan diens beweging.

Waarnemers die zich ten opzichte van elkaar verplaatsen, zullen ieder de tijd anders meten. Deze verschillende tijdmetingen zijn niet slechts zuiver persoonlijke percepties, maar gehoorzamen aan de realiteit en relativiteit van de manier waarop de stoffelijke wereld in elkaar zit. Stel bijvoorbeeld dat twee waarnemers aan boord van een ruimtestation hun horloges gelijkzetten. Een van de twee blijft in het ruimtestation, terwijl de tweede aan boord stapt van een ruimteschip dat zich kan verplaatsen met een snelheid die gelijk is aan 87 procent van die van het licht. Als het ruimteschip zijn maximumsnelheid bereikt en de waarnemer aan boord zijn eigen tijd als ‘normaal’ ervaart, zou hij – als hij daartoe in staat was – ontdekken dat de tijd voor de in het station achtergebleven waarnemer slechts half zo snel verstrijkt. De laatste zou óók het gevoel hebben dat de tijd voor hem normaal verstrijkt, terwijl hij – als hij

dat kon – zou ontdekken dat de tijd aan boord van het ruimteschip half zo snel als normaal verstrijkt.

De lichtsnelheid zal echter, anders dan de beweging van al het overige in het universum, van slak tot ster, *altijd* worden gemeten als een constante, ongeacht hoe snel twee waarnemers elkaar naderen of zich van elkaar verwijderen. Dit komt doordat, naarmate de snelheid van een waarnemer – of welk ander stoffelijk object ook – toeneemt, de tijd *zelf* in omgekeerde evenredigheid steeds trager verstrijkt. Toch lijkt de eigen tijdmeting voor iedere waarnemer altijd normaal. Deze perceptie van normaliteit is van cruciaal belang, want het betekent dat de natuurwetten zelf identiek zijn voor alle waarnemers die zich met een constante snelheid verplaatsen, ongeacht hun positie in het universum.

De lichtsnelheid, wiskundig aangeduid als ‘c’ (van het Latijnse woord *celeritas* dat ‘snel’ betekent) is binnen ruimtetijd de grootst mogelijke snelheid en daardoor tevens de uiterste snelheid waarmee informatie in de stoffelijke wereld kan worden overgedragen. Uit de gezamenlijke attributen van deze inherente beperking en de universele tijdpijl vloeit het causaliteitsprincipe als bestanddeel van de aard van ruimtetijd voort.

Dit fundamentele principe maakt de ontplooiing en evolutie van het universum mogelijk. Daarnaast schept het de mogelijkheid dat het niveau van bewustzijn dat gebonden is aan het ego – niet alleen dat van mensen, maar feitelijk dat van *alle* levensvormen met ik-besef – ervaring opdoet met het maken van keuzes, via het creatieve proces van oorzaak en gevolg. Op deze manier verwerven we kennis en begrip.

Universele krachten

De taoïstische wijsgeren van het oude China beschreven de oorsprong van de stoffelijke wereld als het ‘splijten van de eenheid’ die de polariteiten van yin en yang opleverde. Hoewel we inmiddels vier schijnbaar afzonderlijke krachten kennen die invloed hebben op materie en energie, menen ook onze kosmologen dat deze krachten bij de geboorte van het universum in essentie één waren.

De eerste van deze vier universele krachten heet elektromagnetisme. Deze kracht is een fundamentele eigenschap van het holografisch principe en het medium waardoor bewustzijn zich in de stof tot expressie kan brengen.

Twee andere universele krachten zijn werkzaam op de minuscule schaal van het atoom: de zogeheten ‘sterke kernkracht’ die de kernen van atomen bijeenhoudt, en de ‘zwakke kernkracht’ die de oorzaak is van verschijnselen als radioactief verval.

De vierde universele kracht is graviteit ('zwaartekracht'), waarvan de sterkte toeneemt naarmate objecten meer massa bezitten. Om die reden is graviteit voor ons pas herkenbaar op de grove schaal van de wisselwerking tussen materiële objecten.

Tussen de relatieve sterkte van deze vier krachten en de schaal waarop ze werkzaam zijn bestaat een wonderbaarlijk evenwicht dat de evolutie van complexiteit mogelijk maakt. Als graviteit ook maar een fractie sterker was dan nu het geval is, of als de elektrische of nucleaire krachten ook maar een minuscuul beetje zwakker waren, zouden er geen sterren stralen en zou het biologische leven onmogelijk zijn.

De afgelopen honderd jaar hebben wetenschappers niet alleen getracht de geheimen van deze vier krachten te ontraadselen, maar ze bovendien in één visie op de natuur onder te brengen. Pas sinds kort zijn kosmologen erin geslaagd een visie op het universum te formuleren die de belofte van zo'n verenigde theorie lijkt te impliceren. Om dat te doen moesten zij een kijk op de natuur ontwikkelen die nagenoeg overeenstemt met de visie van de filosofen uit de oudheid.

Een kosmische symfonie

De oude wijsgeren begrepen de stoffelijke wereld intuïtief als in essentie harmonisch, zodat ze haar in muzikale termen beschreven.

In de moderne tijd gaf Einstein ons een eerste aanwijzing dat de oude culturen het bij het rechte eind hadden gehad, toen hij onthulde dat alle materie in essentie bestaat uit staande energiegolven, onderling verbonden door de lichtsnelheid. Hij beschreef dit in zijn beroemde formule $E = mc^2$, die aantoonde dat de energie van een object (E) gelijk is aan het product van zijn massa (m) en de lichtsnelheid (c) in het kwadraat.

Vroeger werd gedacht dat materie en energie uit 'puntachtige' deeltjes bestonden. De afgelopen tien jaar is dit beeld vervangen door het concept dat alle materie en energie fundamenteel bestaat uit ultra-minuscule golfvormen, die 'snaren' worden genoemd. Volgens de snaartheorie vormen de oscillatiepatronen van deze snaartjes en hun resonanties de 'grondtonen' van de kosmische symfonie die wij het 'universum' noemen.

Deze nog in het ontwikkelingsstadium verkerende theorie vereist echter dat de snaartjes niet alleen in onze vertrouwde vierdimensionale ruimtetijd vibreren (drie ruimtedimensies en de tijdsdimensie), maar dat ook doen in nog zeven andere dimensies, dus in totaal in elf dimensies. Deze erkenning van de realiteit van hogere dimensies is een sprong vooruit in ons inzicht in suprafysische werkelijkheden. Er is echter nog een ander fundamenteel deel van